

■ Bert Visscher in de Groningse schouwburg met de slotserie van zijn programma 'Voor ons hoeft het niet': een razende egotripper.

© Reyer Boxem

Bert Visscher dicht bij zichzelf

Wat lijkt het bespottelijk lang geleden. In september 1992 werd Bert Visscher onderscheiden met De Nar als waardering voor "zijn veelbelovend komisch talent." Youp van 't Hek vertoefde er net boven met De Hofnar... Nou ja, je weet hoe het gelopen is met die twee. De Vereniging van Schouwburg- en Concertgebouwdirecties zat risicoloos goed en liet daarna nooit meer iets van zich horen. Van 't Hek en Visscher wel.

Met *Jammer* - zijn vijfde programma sinds zijn eerste solo in 1984 - tekende Bertje Vis in dat jaar als theatermaker en performer de waanzin uit waarmee hij een groot en breed publiek vermaakte en imponeerde. Daarin was en is hij uniek in de ware betekenis van het woord. Hij is niet te vergelijken met welke entertainer of komediant dan ook.

Maar bij vlaggen drapeert hij over zijn gevoel voor absurdistische situaties en onversneden kolder een innemend laagje vertederend vernis. Bij voor-

Gebeurtenis: Bert Visscher, solo. **Programma:** 'Voor ons hoeft het niet.' **Tekst en muziek:** Bert Visscher. **Decor:** Louise Caspers. **Rat I en Rat II:** Pieter Kleinjan en Paul Keijzer. **Stemmen:** Joan Haanappel en Arno van der Heyden. **Gezien (2/6):** Stadsschouwburg, Groningen. **Publiek:** 750 (vol). **Bijzonderheid I:** tot en met zaterdag (uitverkocht). **Bijzonderheid II:** vrijdag en zaterdag tv-opnamen.

Entertainment

beeld op de momenten dat hij zich vestigt achter een orgeltje en een enkel liedje probeert. Nadien kwam hij met *Fijne nuances* en in februari 1997 met *Voor ons hoeft het niet*. Die show accentueerde zijn formidabele doorbraak naar de volle zalen. Een doorbraak die overigens al jaren aan de gang was. Er ligt echter een parallel met *Jammer*. Daarin verlegde hij na de pauze het kijkspel van volslagen gekte naar de conference, het sterkste deel van de avond.

Dat is weer en ook het geval

in *Voor ons hoeft het niet*, waarmee Bert Visscher deze week in Groningen naar de finish stormt. Zaterdagavond om 22 u.40 heeft hij er 135 gemaakt onder het motto "Dat vond je leuk, je wist niet beter... Je had niks..."

Bertje Vis is een razende egotripper, een heerser in de speeltuin die hij heeft opgezet. Hij heeft er nog steeds moeite mee rustpunten in te bouwen, maar de chaos die hij ontkeent, houdt hij beleidvol in de hand, hartstochtelijk genietend van zijn invallen en zijn vermogen om quasi-improviserend te werk te gaan. Je hebt een heerlijke, hilarische avond bij hem. Het is onbegonnen werk om een verhaal dat 'nergens' over gaat na te vertellen.

Bewust speelt hij op het waar haalt-ie-het-vandaan- en het hoe-verzin-je-het-effect waarin verkleedpartijen, attributen en een fraai decor een functionele rol krijgen toebedeeld. Het aardige van Visscher blijft overeind: het ruist van de nonsens, maar pretenties zijn

er niet aan af te zien.

Zwetend is hij in de weer met zijn thema: de chef van een stationnetje die na dertig jaren meer dan trouwe dienst is uitgerangeerd. Geen trein komt er nog langs, maar 'ze' hebben vergeten hem af te halen met zijn koffers. Macht en onmacht in opperste consequentie, en Visscher heeft iets met eenzame figuren. Verkleuring en kneuterigheid wandelen hand in hand in een reeks onnavolgbare rolwisselingen en typeringen. Daarin slaagt hij er op de een of andere manier toch in dichtbij zichzelf te blijven, zelfs als ratten-vanger, als vogelgids, als softe crea-goeroe, als kunstrijder (met commentaar van Haanappel) of Limburgse wielrijder.

Terwijl het in zijn carrière zo vaak ging om wat ie dééd en niet om wat ie zei, benadert Bert Visscher in zijn wandelende, onvoorstelbaar knappe conference over het onheil van kamperen zijn absolute top.

JACQUES J. d'ANCONA

NubN 3-6-90